ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Jan M.**
bytem xxx

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2023, č. j. MSK 82256/2023, ve věci žádosti o informace,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2023, č. j. MSK 82256/2023, a rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 23. 5. 2023, č. j. SMO/319192/23/DSČ/StoP, **se zrušují**.

II. Magistrátu města Ostravy **se nařizuje** poskytnout žalobci požadované informace dle jeho žádosti podané dne 19. 5. 2023, tedy oznámení o přestupku, které je založeno ve spise vedeném Magistrátem města Ostravy pod sp. zn. S-SMO/489409/22/DSČ, a to do 15 dnů od doručení tohoto rozsudku.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Polášková.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2023, č. j. MSK 82256/2023, (dále jen „Napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „Prvostupňový orgán“) ze dne 23. 5. 2023, č. j. SMO/319192/23/DSČ/StoP, (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“), jímž Prvostupňový orgán odmítl žádost ze dne 19. 5. 2023 (dále jen „Žádost“), kterou se žalobce v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „InfZ“), domáhal poskytnutí oznámení o přestupku, založeného ve spise sp. zn. S-SMO/489409/22/DSČ.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce v žalobě tvrdí nezákonnost Napadeného rozhodnutí jednak z toho důvodu, že nepožadoval zaslání celého spisu, ale jen jednoho dokumentu. Žalobce k tomu poukázal na komentářovou literaturu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, a ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39, a uvedl, že judikatura diferencuje mezi případy, kdy se žadatel domáhá celého správního spisu či jeho podstatné části, kdy v takovém případě je nutné postupovat dle právní úpravy nahlížení do spisu; pokud se ale žadatel domáhá poskytnutí toliko jednoho konkrétně označeného dokumentu, pak je žádost o jeho poskytnutí dle InfZ oprávněná. Dále žalobce namítal, že to, zda mu zároveň svědčilo právo k nahlížení do spisu, je nerozhodné, jelikož právo na informace nemůže být omezováno jen proto, že je žadatel zároveň účastníkem řízení (k tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39). V petitu pak žalobce navrhl, aby soud, kromě zrušení Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí, nařídil Prvostupňovému orgánu požadovanou informaci žalobci poskytnout.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí a uvedl, že není sporu o tom, že žalobce je účastníkem řízení, z něhož žádá poskytnout informace, a tedy že má právo nahlížet do spisu podle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „SpŘ“). Žalovaný však nesouhlasí se žalobcem, že žádal-li pouze o jednu listinu, SpŘ se nepoužije; navíc jen o jednu listinu nešlo. Prvostupňový orgán citoval především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, který odůvodnil přednost právní úpravy nahlížení do spisu podle SpŘ a dovodil, že na nahlížení do spisu se InfZ nevztahuje; žalovaný k tomu odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 Ans 18/2012-23. Žalovaný podotkl, že § 38 odst. 4 SpŘ upravuje právo účastníka řízení na pořízení kopie spisu nebo jeho části. Jestliže se InfZ dle judikatury nevztahuje na žádost o pořízení kopie celého spisu, *a maiori ad minus* se dle žalovaného nemůže vztahovat ani na takovou žádost účastníka řízení, kterou je žádáno o kopii pouze části spisu (bez ohledu na to, jak rozsáhlá tato část je), neboť i v takovém případě „poskytnutí informací“ upravuje § 38 SpŘ, ostatně v tom spočívá komplexnost této právní úpravy. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, z něhož plyne, že Žádosti žalobce nebylo možno vyhovět v režimu InfZ, neboť jakožto účastník řízení spadá pod definici § 38 odst. 1 SpŘ, tudíž mu náleží právo nahlížet do spisu v plném rozsahu a žádost o informace se podle § 2 odst. 3 InfZ odmítne. Nad rámec Napadeného rozhodnutí pak žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56. K žalobní argumentaci žalovaný uvedl, že rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53 a ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39 jsou v projednávané věci neaplikovatelné, neboť první z nich se zabýval specifickým případem žádosti o informace ze spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Polášková.

vedeného Českou národní bankou při výkonu dohledu, kdy vůbec nešlo o správní řízení, a aplikace § 38 SpŘ tak byla vyloučena; a druhý z nich se zabýval situací, kdy informace ze spisu žádala osoba, která nebyla účastníkem řízení, nesvědčilo jí právo nahlížet do spisu a nebylo možné aplikovat pravidlo o specialitě komplexní úpravy ve SpŘ. Dále žalovaný uvedl, že mělo-li by být se žádostí o část spisu naloženo odlišně než s žádostí o celý spis, což je podle něj absurdní a rozporné s komplexním charakterem právní úpravy nahlížení do spisu, pak žalobce sice požadoval oznámení o přestupku, ale nešlo o jedinou listinu. V řízení o přestupku je oznámení o přestupku vždy podstatnou částí spisu, neboť přílohou jsou vždy důkazní prostředky opatřené Policií ČR či obecní policií, které v zásadě nejsou doplňovány správním orgánem. Veškeré ostatní listiny jsou účastníku řízení zásadně doručovány. Za této situace je i oznámení o přestupku podstatnou částí spisu z hlediska toho, v jakém rozsahu obsah spisu není žadateli znám. V případě žalobce se oznámení o přestupku s přílohami nachází na č. l. 1 až 9 spisu, listiny po nich následující se týkají postupu před zahájením řízení o přestupku. Počínaje zahájením řízení (příkaz č. l. 16) byly všechny listiny žalobci doručeny, resp. se jedná o jeho vlastní písemnosti; výjimkou je jen protokol o ústním jednání, k němuž se žalobce nedostavil, a dále tři listiny na č. l. 41 až 43. I pokud by se soud ztotožnil s právním názorem žalobce, musel by dospět k závěru, že žalobce požadoval poskytnout podstatnou část spisu (7 písemností z celkem 11 písemností, které mu nebyly známy), tudíž Žádost by i tak musela být dle § 2 odst. 2 InfZ odmítnuta. Konečně žalovaný nad rámec poukázal na charakter Žádosti nasvědčující obstrukčnímu jednání, neboť žalobce nelogicky podal Žádost až v závěru řízení o přestupku před vydáním (v pořadí druhého) rozhodnutí, za situace, kdy předtím věcně reagoval a k věci samé se vyjadřoval, a to i bez požadovaných dokumentů (práva nahlížet do spisu nikdy nevyužil). Současně, ačkoliv v Žádosti se táže správního orgánu, zda byly do spisu po určitém datu založeny nové podklady a o jaké podklady se jedná, tak formou žádosti dle InfZ nelogicky nežádal o tyto podklady, nýbrž oznámení o přestupku, které bylo ve spise od počátku řízení.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

4. V replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobce uvedl, že se nelze ztotožnit se žalovaným, dovozuje-li, že nelze-li v režimu InfZ poskytnout celý spis, nelze poskytnout ani jeho část. Tyto úvahy přímo vylučuje i judikatura (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 Ans 18/2012-23, ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, a ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39). Požaduje-li žadatel kompletní správní spis, je nutno upřednostnit institut nahlížení do spisu; požaduje-li jen část spisu (v konkrétně vymezeném rozsahu, který nepředstavuje podstatnou část spisu), pak *a contrario* lze uplatnit postup dle InfZ. Dále žalobce uvedl, že mezi žádostí třetí osoby a účastníka řízení nelze rozlišovat, k čemuž odkázal na komentářovou literaturu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, a ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39. Povinnost upřednostnit institut nahlížení do spisu na úkor práva na informace se vztahuje k obsahu žádosti, nikoliv k osobě žadatele. Účastník řízení dle žalobce nemůže být z titulu tohoto účastenství krácen na ústavně garantovaném právu na informace. Žalobce dále odmítl argumentaci, že vyžadovaný dokument tvořil podstatnou část spisu. Žádné takové úvahy se v Prvostupňovém rozhodnutí ani Napadeném rozhodnutí nenachází a jde tedy o novotu, kterou nelze uplatnit; navíc se s těmito úvahami nelze ztotožnit. Žalovaný ani netvrdí, kolik je celkem ve spise listů, stěží si tak lze učinit představu, zda požadavek na zaslání jednoho dokumentu (údajně obsaženého na devíti stránkách spisu), představuje podstatnou část spisu nebo nikoliv. Ať je tomu jakkoliv, spis obsahuje mnoho dokumentů (např. výzvu k úhradě určené částky, usnesení o odložení věci, předvolání k jednání, min. čtyři správní rozhodnutí, protokol o jednání, příkaz, přípis k postoupení spisu atd.), přičemž Žádostí bylo požádáno jen o jeden dokument a je nepodstatné, že jde o dokument vícestránkový. Konečně se žalobce neztotožnil ani s argumentací o obstrukčním charakteru Žádosti. Žalobce podal Žádost nikoliv proto, aby se mohl hájit v přestupkovém řízení, ale proto, že jej zajímalo, jak vypadá oznámení o přestupku, jaké je kvality, a o co jsou opírána rozhodnutí správních orgánů, přičemž jeho vlastní případ mu umožnil lépe

formulovat jasnou žádost. Žalobce uplatňoval svá práva v přestupkovém řízení nezávisle na Žádosti. Sugeruje-li žalovaný, že žalobce měl žádat o jiný dokument, pak by to mohlo být logické z pohledu obhajoby v přestupkovém řízení, žalobce nicméně za tím účelem Žádost nepodal.

V. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy Napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, [dále jen „s. ř. s."]), přezkoumal Napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

6. Podstatou projednávané věci je posouzení, zda žalobce, jakožto účastník správního řízení, mohl požadovat poskytnutí informace ze spisu vedeného v tomto jeho řízení v režimu InfZ, nebo zda to komplexnost zvláštní úpravy nahlížení do spisu ve SpŘ vylučuje.

7. Z obsahu správních spisů zjistil krajský soud následující: Žalobce podal u Prvostupňového orgánu Žádost, v níž žádal o poskytnutí „*oznámení o přestupku, které je založeno ve shora označeném spise*", přičemž v horní části Žádosti je uvedena sp. zn. „*S-SMO/489409/22/DSČ*". Prvostupňovým rozhodnutím byla Žádost podle § 15 odst. 1 InfZ odmítnuta; o odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný Napadeným rozhodnutím, jak je uvedeno v odst. 1 tohoto rozsudku. Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí jsou založeny na právním názoru, podle něhož zvláštní právní úprava institutu nahlížení do spisu podle § 38 SpŘ je ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ natolik komplexní, že vylučuje aplikaci InfZ, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu nebo jeho části. Mezi účastníky není sporu o tom, že Žádostí žalobce požadoval poskytnout informace ze správního spisu vedeného v jeho vlastní (přestupkové) věci.

8. Podle § 2 odst. 3 InfZ se InfZ nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

9. Otázkou, zda lze prostřednictvím InfZ „nahlížet do správního spisu", resp. vztahem právní úpravy poskytování informací v režimu InfZ a nahlížení do spisu dle SpŘ se ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud již mnohokrát, ostatně na mnohá rozhodnutí také účastníci řízení ve svých podáních odkazují. Z této judikatury plyne, že § 38 SpŘ upravuje natolik specifický a komplexní postup poskytování informací, na který se InfZ nevztahuje, neboť se jedná o zvláštní právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56, ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 Ans 18/2012-23, ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, či ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017–21). V rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018–53 Nejvyšší správní soud výslovně doplnil, že „*§ 38 [SpŘ] je speciálním ustanovením ve vztahu k [InfZ] jak pro nahlížení do spisu jeho účastníkem a jeho zástupcem (§ 38 odst. 1 [SpŘ]), tak pro nahlížení do spisu jakoukoliv jinou osobou (§ 38 odst. 2 [SpŘ])*".

10. Uvedené závěry shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2024, č. j. 9 As 64/2024-38, přičemž dále uvedl, že „*je žádostí dle [InfZ] pouze taková žádost, ve které žadatel požaduje poskytnutí konkrétní informace ze spisu, nikoliv kompletní správní spis či jeho podstatnou část (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009–106, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017–21, nebo ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018–53, č. 3849/2019 Sb. NSS)*". Tím navázal mimo jiné na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39, podle něhož „*vyhovět informační žádosti týkající se poskytnutí správního spisu lze nejen, pokud je požadovaný dokument konkrétně označen, ale především pokud nejde současně kompletní spis či jeho podstatnou část […].*“.

11. S odůvodněním obsaženým v citované judikatuře je třeba dát žalovanému zapravdu, pokud se týče obecně vztahu speciality mezi institutem nahlížení do spisu dle SpŘ a žádostí o poskytnutí informace podle InfZ. Aplikoval-li však žalovaný při vyřizování Žádosti tento závěr bez dalšího, pochybil, neboť bylo nutné zohlednit a hodnotit konkrétnost označení a rozsah požadovaných informací. Z uvedené judikatury totiž plyne rovněž, že žádostí podle InfZ týkající se poskytnutí správního spisu se lze domáhat poskytnutí pouze konkrétních (konkrétně označených) informací ze spisu (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 As 128/2024-48), a to za předpokladu, že požadované informace netvoří kompletní spis či jeho podstatnou část. Tomuto závěru ostatně odpovídá i odborná literatura, podle níž právo na nahlížení do spisu dle SpŘ rozšiřuje možnosti přístupu k informacím pro vybrané skupiny osob (účastníky konkrétních řízení, jejich zástupce, resp. podpůrce, a jiné osoby pouze, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem), *ale neupravuje, a tím méně omezuje, možnosti obecného poskytování informací podle InfZ* (srov. komentářová literatura citovaná např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56, z níž zjevně vycházel i Prvostupňový orgán na str. 2 Prvostupňového rozhodnutí; zvýraznění přidáno krajským soudem).

12. Je vhodné doplnit, že vycházeli-li Prvostupňový orgán a žalovaný z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, pak dle krajského soudu z něj dovodili nesprávné závěry, resp. tam uvedené závěry nesprávně zobecnili. Byť je v něm totiž uvedeno, že „*vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu podle § 38 [SpŘ] je natolik zvláštní procedurou, se [InfZ] vůbec neužije*“, je nutno zohlednit kontext rozsudku, tedy že byla řešena situace, kdy žadatel požadoval seznámení s celým obsahem spisu a poskytnutí jeho kopie – ostatně dříve v textu je v něm rovněž uvedeno, že „*§ 2 odst. 3 [InfZ] je třeba užít právě v případě, kdy žadatel požaduje kompletní správní spis ve své věci*“ (podtržení přidáno krajským soudem). Obdobnou situaci pak Nejvyšší správní soud posuzoval se shodnou argumentací i v rozsudku ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 Ans 18/2012-23.

13. Na výše uvedeném závěru pak nic nemění ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, který žalovaný citoval v Napadeném rozhodnutí. Je-li v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že „*[n]espadá-li daná osoba pod definici upravenou v § 38 odst. 1 a 2 [SpŘ] […], může sice žádat o informaci, která je součástí správního spisu, podle [InfZ], avšak tímto způsobem jí bude poskytnuta jen taková informace, o kterou sama požádá; široce vymezené právo na přístup k celému správnímu spisu se zde neuplatní*“, nelze z toho usuzovat, jak to činí žalovaný, že v režimu InfZ může o poskytnutí informací žádat jen osoba, která nespadá pod definici § 38 odst. 1 a 2 SpŘ. Takový kategorický závěr z citované pasáže ani implicitně neplyne, resp. tato se osobami spadajícími pod definici § 38 odst. 1 a 2 SpŘ ve vztahu k žádosti dle InfZ nezabývá. V tomto kontextu je důležité uvést, že není na místě rozlišovat mezi žádostí v režimu InfZ na straně jedné účastníka řízení a na druhé straně osoby, která účastníkem řízení, z něhož je informace požadována, není (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-59, či ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39).

14. Konkrétností označení ani rozsahem v Žádosti požadovaných informací se žalovaný ani Prvostupňový orgán ve svých rozhodnutích nezabývali, když vycházeli z právního názoru, že právní úprava institutu nahlížení do spisu podle SpŘ je natolik komplexní, že vylučuje aplikaci InfZ vždy, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu nebo jeho části. Důvodem odmítnutí Žádosti tedy byl nesprávný právní názor Prvostupňového orgánu, jehož rozhodnutí bylo se shodnou nesprávnou právní úvahou potvrzeno žalovaným. Prvostupňové rozhodnutí a Napadané rozhodnutí jsou tak rozhodnutími nezákonnými.

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Polášková.

15. Dle § 16 odst. 6 InfZ při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.

16. Poté, co krajský soud zjistil nezákonnost Napadeného rozhodnutí, zabýval se podle § 16 odst. 6 InfZ tím, zda existují důvody pro odmítnutí Žádosti či nikoliv, přičemž nejprve se věnoval úvahám, které v Prvostupňovém rozhodnutí a Napadeném rozhodnutí absentovaly.

17. Dle krajského soudu bylo z Žádosti zřejmé, co konkrétně žalobce ze správního spisu žádá (oznámení o přestupku založené ve spise sp. zn. S-SMO/489409/22/DSČ). Co do rozsahu požadovaných informací ve vztahu k obsahu spisu je nutno vycházet z přesné formulace Žádosti, z níž v projednávané věci dle krajského soudu nelze než uzavřít, že žalobce požadoval poskytnout dokument založený na č. l. 1 dotčeného správního (přestupkového) spisu (k problematice poskytování příloh v režimu InfZ požadovaných dokumentů viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 4 As 45/2010-88). Má-li dotčený správní (přestupkový) spis celkem 73 listů, jak z něj krajský soud zjistil, pak není pochyb o tom, že Žádostí požadovaná informace nepředstavuje ani jeho podstatnou část, natož aby představovala jeho kompletní obsah. Žádost žalobce tak není ani faktickou žádostí o nahlédnutí do spisu a je nutné jí vyřídit v režimu InfZ. Pro úplnost krajský soud dodává, že pro posouzení rozsahu požadovaných informací nemusí být vždy relevantní pouze poměr počtu listů, na kterých se nachází požadovaná informace, k celkovému počtu listů dotčeného správního spisu. Lze si představit i jiná kritéria, např. kritérium poměru požadovaných „položek" (dokumentů) a jejich celkového počtu ve správním spise. Jinými slovy je krajský soud toho názoru, že posouzení rozsahu požadovaných informací je nutné učinit v každém případě individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem té které žádosti o informace.

18. Z pohledu kritérií stanovených judikaturou Nejvyššího správního soudu tedy nebyl důvod Žádosti nevyhovět, když žalobcem požadovaná informace byla konkrétně označena a současně nešlo o kompletní spis ani o jeho podstatnou část. Zabývaje se dalšími důvody pro odmítnutí Žádosti, žádný takový důvod krajský soud neshledal.

VI. Závěr a náklady řízení

19. Jelikož krajský soud neshledal žádné důvody pro odmítnutí Žádosti, zrušil Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí (výrok I.) a nařídil Prvostupňovému orgánu, jakožto povinnému subjektu, poskytnout žalobci požadované informace (výrok II.). Lhůtu pro poskytnutí informací krajský soud stanovil s přihlédnutím ke skutečnosti, že správní spis, z něhož má být informace dle Žádosti poskytnuta, se ke dni vydání písemného vyhotovení tohoto rozsudku nachází u krajského soudu, přičemž je nutné zohlednit časovou náročnost jeho vrácení správnímu orgánu.

20. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud výrokem III. tak, že žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť byl v řízení plně procesně úspěšný (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Důvodně vynaložené náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení, tj. odměna zástupce (advokáta), který žalobce původně v řízení zastupoval, za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč), a to dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024, (dále jen „AT"), za převzetí a přípravu zastoupení a za návrh ve věci samé, přičemž výše odměny je stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5. AT; a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 1, 4 AT. Celkovou částku ve výši 9 800 Kč je žalovaný povinen zaplatit (již nezastoupenému) žalobci. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, týkající se nabytí

právní moci rozhodnutí, uložil krajský soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 16. ledna 2025

Mgr. Jiří Gottwald, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Polášková.